AA Grapevine

2026. november | AA TAGOK ÉS A MENTÁLIS EGÉSZSÉG | SZEMÉLYES TÖRTÉNET

Egy világgal odébb

Írta: Snow P. | Boynton Beach, Florida

Az egyik legnagyobb lecke, amit az A.A.-ban megtanultam, az az volt, hogyan kövessem az utasításokat. Az egóm és az éretlenségem lépten-nyomon ellenállt, de abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy tudtam: a gyűléseken jelen lévő, nálam jóval idősebb józanodók tudnak valamit, amit én még nem. Eleinte nem jöttem rá, mi lehet az, mert úgy tűnt, minden, amiről beszéltek, semmilyen kapcsolatban nem áll az ivással. Idegen volt a nyelvezetük, és hosszú időbe telt, mire feldolgoztam a fogalmakat, és megértettem a lényeget.

Szerencsére már jó ideje követem az útmutatásokat, és a napi rutinom magában foglalja az összes utasítást. A Nagy Könyv útmutatást ad arra vonatkozóan, mit tegyünk ébredéskor: „Ilyenkor Istentől kérünk inspirációt, ötletet vagy döntést. Ellazulunk, nem küzdünk, könnyedén tesszük a dolgokat. Nemegyszer meglep minket, ahogy jönnek a jó válaszok, ha már egy ideje próbáljuk ezt gyakorolni.”

A múlt hónapban, miközben a vancouveri nemzetközi A.A. találkozóra készültem, átnéztem az egyik szekrényt. A kezembe akadt négy kis A.A.-s füzet – afféle „zsebbe való gyűlések” –, amelyeket még évekkel ezelőtt szereztem be valahol. Egyszer csak, minden különösebb ok nélkül, egy megérzés villant át az agyamon. Szerencsére hallgattam rá, és bedobtam őket a bőröndömbe.

A csodálatos A.A. találkozó után részt vettem egy alaszkai hajóúton, 500 józan alkoholistával együtt! Egy általam mentorált hölgy Budapestről utazott Kanadába, hogy részt vegyen az eseményen. A hajóút során mesélt nekem egy ismerőséről, aki ittas vezetés miatt tölti közel hároméves börtönbüntetését. Egy cellában van nyolc másik nővel; egyetlen fürdőszobán osztoznak, és havonta mindössze egy látogatót fogadhatnak. A magyarországi börtönökben nem engedélyezik az A.A.-gyűléseket, és A.A.-könyvek sem lehetnek bent.

Amikor visszatértem a hajón lévő kabinomhoz, rájöttem, mire valók azok a kis piros füzetkék a bőröndömben. A hajóúton részt vevő hat A.A. előadó közül háromnak a története is szerepel a „Nagy Könyvben”. Megkértem

mindhármukat, hogy írják alá a füzetkéket, majd odaadtam őket a mentoráltamnak, hogy vigye haza Magyarországra.

Ma reggel kaptam a hívást. Azok a kis piros füzetek ott vannak abban a sötét, reménytelen magyarországi börtönben. Nem tudtam abbahagyni a sírást. A mentoráltam azt mondta, hogy az a nő, akihez a füzetek kerültek, az egyetlen ott bent, aki beszél angolul. Azt feleltem: mivel bőven van ideje, lefordíthatná őket a többi nőnek. Sosem tudhatjuk, mire készül Isten, hiszen Ő észrevétlenül, rajtunk keresztül – akár egy suttogás – munkálkodik.

Kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy sikerült kijózanodnom, és megtanultam élni, szeretni és meghallgatni másokat. Egyvalamit biztosan tudok: Isten bárhol képes ránk találni.

Copyright ©The AA Grapevine, Inc. (2026. június). Engedéllyel újra közölve.